

Κριτική Θεάτρου

« Ζήτω ἡ ζωὴ! »

ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΑΣ. ΣΤΑΥΡΟΥ

===== ΜΕ ΤΗΝ ΣΜΑΡΟΥΛΑ ΓΙΟΥΛΗ, ΤΟΝ
Δ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΤΟΝ Κ. ΒΟΥΤΣΑ

Χαρήκαμε προχθές ένα φαινόμενο πού σ' ἐξαιρετικές μόνο περιπτώσεις ἀντικρύζει κανείς τώρα τελευταῖα: Ἀθηναϊκὸ θέατρο, καθημερινὴ ἀπόγευμα καὶ ὄχι «πρεμιέρα», δηλαδή χωρίς προσκλήσεις, νὰ εἶναι γεμάτο, μὲ πληρωμένα εἰσιτήρια.

*Ἦταν τὸ θέατρο «Ἀμιράλ», ὅπου ὁ κόσμος εἶχε προσέλθει νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κωμῳδία τοῦ Γεράσιμου Σταύρου, «Ζήτω ἡ ζωὴ», πού παίζουν ἡ Σμαρούλα Γιούλη μὲ τὸν Δ. Παπαγιαννόπουλο, τὸν Κ. Βουτσᾶ καὶ τὸν θίασό τους. Καὶ ὁ κόσμος δὲν εἶχε ἀστοχήσῃ: σ' ἐκεῖνο πού ζητοῦσε: Ἕνα εὐχάριστο ἐλληνικὸ ἔργο πού χαρίζει ἀδιάσπαστο γέλιο.

Ὁ συγγραφέας μὲ τὸ ὅξυ αἰ-

σθητήριό του ἔχει συλλάβει μιὰ κατάστασι τῆς ἐλληνικῆς πραγματικότητος καὶ τὴν ἔχει παρουσιάσει μὲ ζωντανές εἰκόνες: Ἕνας πατέρας, χήρος, ἔχει ἐπωμισθῇ ὅλα τὰ βάρη τῆς οἰκογενείας, δουλεύει χωρίς νὰ ζῇ ὁ ἴδιος τὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ ζοῦν τὴ ζωὴ τους, χωρίς μάλιστα νὰ ἐργάζωνται, γυιὸς καὶ κόρη καὶ ἀδελφὸς καὶ γαμπροὶ καὶ ἀνήψια, ὅπως συνήθως συμβαίνει στὶς ἐλληνικὲς οἰκογένειες ὅπου πάντα κάποιος εἶναι τὸ «θύμα», πατέρας ἢ ἀδελφὸς δὲν ἔχει σημασία. Ὡσπου ἔρχεται κάποτε μιὰ τὸν ἐγγίζει τὸ νέο πνεῦμα τῆς ζωῆς, μὲ τὴ μορφή μιᾶς ἔξυπνης κοπέλλας, πού πουλᾷ μὲ δόσεις καὶ προσφέρει ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις. Γιατὶ νὰ μὴ τὶς χαρῇ κι' αὐτός; Ἀρκετὰ δὲν ἔκανε γιὰ τοὺς ἄλλους; Καιρὸς δὲν εἶναι νὰ κάνῃ κάτι καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του; Ν' ἀρχίσῃ νὰ ζῇ κι' αὐτὸς τὴ ζωὴ του; Πῶς πέρασαν κάπως τὰ χρόνια; Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά. Νέος εἶναι καθένας τὴν ὥρα πού μπορεῖ νὰ ξαναρχίσῃ τὴ ζωὴ του, τὸν βεβαιώνει ἡ ἔξυπνη «δοσοῦ». Καὶ μαζὶ μὲ τὰ ἐμπορεύματά της, τοῦ «πλασσάρεϊ» καὶ τὴν σύζυγο...

Πολλά, βέβαια, πράγματα δὲν λέει ἡ ἱστορία αὐτῇ. Πέραν ἀπὸ τὴν εὐστοχία στὴν ἀντιγραφὴ μιᾶς εἰκόνας ζωῆς, δὲν προχωρεῖ σὲ καμμιὰ οὐσιαστικώτερη ἐνατένισι καὶ βαθύτερη ἐπεξεργασία, πού θὰ ἔτεινε πρὸς κάποιο πνευματικὸ καὶ αἰσθητικὸ ἀνέβασμα. Πράγμα πού περίμενε καὶ περιμένει καθένας ἀπὸ τὸν καλὸ καὶ ἱκανὸ συγγραφέα.

Εἶναι ὅμως δοσμένη μὲ τρόπο εὐγενικὸ καὶ πολιτισμένον, χωρίς χυδαιότητες, μὲ ἐντεχνη διαδοχὴ κωμικῶν καταστάσεων καὶ μὲ σπαρταριστὸ διάλογο. Δὲν προσβάλλει, τέρπει. Κι' ὁ κόσμος χαίρεται καὶ γελά.

Ἡ Σμαρούλα Γιούλη βρίσκεται στὸ στοιχεῖο της. Πεταχτὴ, κεφᾶτη, σὰν κοριτσόπουλο, ξέρεϊ νὰ πείθῃ ὄχι μόνο τὸν κυρ' Ἀσημάκη, ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὸ μὲ τὸ ἀνετὸ καὶ μπριόζικο παίξιμό της. Ὁ Δ. Παπαγιαννόπουλος βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν καὶ πλάθει θαυμάσια τὸν καλὸ καὶ τίμιον οἰκογενειάρχην, πού ἀποφασίζει νὰ ζῇ τὴ ζωὴ του. Ὁ Κ. Βουτσᾶς ἔχει τὸ δικό του τρόπο νὰ μιλῇ καὶ νὰ ἐκφράζεται καὶ τοὺς πιστοὺς του. Καλὰ παίζουν τοὺς ρόλους τῶν καὶ οἱ ἄλλοι ἡθοποιοί, ὅπως ταιριάζουν εἶναι τὰ σκηνικὰ τοῦ Νίκου Μουκέλλη, γλυκεῖα μουσικὴ ἔχει γράψῃ ὁ Σπήλιος Μεντῆς, τραγούδι ἀπὸ τὴν Γιοβάννα ἀκούγεται, κιθάρα ἀπὸ τὸν Γερ. Μηλιαρέση καὶ ὅλα μαζὶ βαλμένα σὲ ὀρχηστρικὴ τάξι ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη Μῆτσο Λυγίζο, συνθέτουν ἕνα ἀνάλαφρον, πεταχτό, κεφαῖο, χαρούμενον σύνολο.

ΜΠΑΜΠΗΣ Δ. ΚΛΑΡΑΣ